

V OBČASNÍK

bývalé
české
katolické
misie
v paříži

nulté číslo

18.12.2004

Milí priatelia,

Som veľmi rad, že začíname obnovovať tradíciu písaného slova v podobe nášho *občasníka*, aj keď nebude pravidelný, ale iba *občasný*. Pevne verím, že mu to však neuberie na krase a hodnote !

Nachádzame sa v období adventu, ktorý je vždy vnútornou prípravou na Vianoce. Cela liturgia je pretkaná nádejou a radostným očakávaním Vianoc. Svätý Augustín raz podčiarkol dôležitosť toho, aby sa Kristus narodil na Vianoce predovšetkým v našom srdci. Tato, možno jednoduchá veta, vyjadruje to podstatné v našom kresťanskom živote. Ak sa úprimne pozrieme na svoj život, tak vidíme, čo všetko sa dokáže zrodiť v našom ľudskom srdci – sami sme tým prekvapení. Práve preto, teraz, je ten čas, biblicky *kairos*, aby sme si našli čas na seba a na tých, ktorí sú okolo nás a majú nás radi, aby sme objavili v sebe *prameň radosti*, ktorým je Ježiš Kristus. Plní tejto pravej radosti potom dokážeme rozdávať tuto nádej a radosť tým, ktorým tak veľmi chýba. Pretože to najkrajšie na Vianociach je, že si ľudia dokážu prejaviť vzájomnú lásku a že ju dokážu aj prijať. Práve na Vianoce si môžeme uvedomiť ten úžasný rozdiel medzi tým starým čo bolo a tým novým čo prichádza. V Písme je to znázornené postavami Jana Krstiteľa a Ježiša: „*Do čias Jána tu bol zákon a proroci; odvtedy tu je Kráľovstvo Božie*“. Jánova reč bola tvrdá a nekompromisná, Ježišova bola radostná a povzbudzujúca, Ján nariekal nad vreteníčím pokolením, Ježiš hlásal radostnú zvesť utláčaným a uboleným. Ján ako askéta, sa krmil iba medom a kobyilkami, Ježiš premieňal a rozdával ľuďom chlieb. Ján pil iba vodu a Ježiš na svadbe v Kane Galilejskej premenil vodu na víno. Rozdiel medzi nimi bol taký, že Ježiš povedal že aj „*ten najmenší v nebeskom kráľovstve je väčší ako Ján Krstiteľ*“.

Kristus pozýva aj nás do tohto nového života. Aby sme ho aktívne a radostne prežívali. Aby sme ho dokázali rozdávať iným.

Prajem nám všetkým, aby sme prežili krásne vianočné sviatky, plne Božieho pokoja a radosti. Prajem nám všetkým, aby nám Kristus naplnil naše srdcia radosťou, tou, ktorú nám nik nevezme.

P. Miloš Lichner s.j.

Říkali jste « Misie » ?

Jako jiní před námi, říkali jsme a ještě klidně říkáme « jdu na mši do Misie ». Je s tím snad něco v nepořádku? To si pište, že je. On totiž pojem « misie » má svou přesnou definici a naše uskupení jí neodpovídá, o žádnou misií v pravém slova smyslu nejde. Nazývat se v našem případě « misií » je tudíž proti církevním pravidlům. Jsme tedy jakýsi nepravdivý lidský shluk - bez názvu.

Taková Julie slavně přemítala o Romeovi slovy: « Co je mi po jménu? Co různě zvou, i jinak zváno vonělo by stejně ... » Osobně si nemyslím, že bychom « jinak zváni » začali třeba jinak « zavánět ». Jméno má ale pro náš spolek nepochybně větší význam než pro zmíněnou Julii při jejím stupni zamilovanosti. Když to trochu přehenu: pokud někdo nemá jméno, nedá se o něm mluvit a jako by pro ostatní ani neexistoval. Tak to aspoň viděl už Homér. Co s tím ?

Na termíny « farnost, komunita, společenství » se vztahuje stejná námitka jako na pojem « misie ». Pokud si chceme dát nějaký oficiální název, kterým se budeme chtít prezentovat okolnímu světu, tudy cesta nevede. V první řadě potřebujeme, aby pojem nebyl definován v církevní terminologii. Dále je nutno pamatovat na Stát : ve Francii má např. termín « asociace » svůj přesný legální kontext, kterému jsme ovšem rovněž na hony vzdáleni.

Nejde ani tak o to, nabídnout Vám zde kopu více či méně přijatelných návrhů, ale spíše o to připomenout, podle jakých kritérií bychom měli zvažovat jejich vhodnost.

Zdařilý název musí být snadno vyslovitelný a zapamatovatelný. Měl by mít rozumnou životaschopnost jak v češtině, tak ve francouzštině, podle logiky « žijeme ve Francii, tak o sobě musíme být schopni dát vědět místním ». Mohl by eventuelně tvořit pěknou zkratku.

V názvu by samozřejmě měla být zmínka naznačující křesťanský charakter našeho seskupení. Musí z něj být jasné, že jde o uskupení otevřené okolí, nově příchozím či - což je případ většiny studentů a au-pair děvčat - průchozím a projíždějícím. Nebylo by od věci, kdyby u něj byla cítit jistá návaznost na to, co je už po léta známo pod oficiálně nepřijatelným pojmenováním « Česká katolická misie ». Název nemusí být obzvlášť honosný, ani vysloveně seriózní, na druhé straně by nemusel být ani dočista šílený.

Navržené možnosti jsou zatím: *Kroužek ...*, *Český katolický kroužek*, *Katolický kruh*, *Sdružení ...*, *Spolek ...*, *Společnost ...*, Nebo co třeba *Velká lóže katolická* (považte tu skvostnou zkratku VLK), či *Katolická obec Paříž* (důrazné a pro Francouze vyslovitelné KOP), nebo i taková *Česká katolická mlhovina* (neobvyklé, zato poetické; což by pak dalo nezapomenutelnou *Nébuleuse catholique tchèque ...*)

Ať už se dohodneme na čemkoli, název potřebujeme a musí být « náš », musí nám něco říkat a něco pro nás znamenat. Pro nás všechny, kdo « chodíme na mši do Misie ».

Už vám to jiskří v hlavě ? Sem s nápady !

Markéta Pape

Z kázání kardinála Vlka 17. listopadu

Rád vzpomínám na ta poslední léta před listopadovou revolucí, na velkou podpisovou akci za svobodu, kterou inicioval moravský katolík p. Navrátil, podepsal ji i kard. Tomášek a mnoho lidí jen civilní formace nebo i nevěřících – 600 tis. podpisů se tehdy v krátké době sesbíralo. Veliká aktivita, velké duchovní nadšení, značná euforie! Zdálo se, že všichni jsou bratři, že se nyní zaplní kostely a že tak začne nová doba nesená křesťanskými zásadami...

Když tedy v těchto dnech bilancujeme 15 svobodných let, je nutná důkladná reflexe: konfrontovat tehdejší úmysly a očekávání s dnešní realitou domácí scény a hledat příčiny. Většinou ty stíny znáte z medií: korupce, osobní selhávání soudců, skandální finanční podvody, vraždy mezi školní mládeží,

Poznamenejte si předběžně data našich následujících mší sv.

15. ledna 2005 v 18 hodin; po mši představení O Koblížkovi s dětmi z asociace Entract,

12. února 2005, možná za přítomnosti P. Gabora,

19. března 2005.

Tento program je zatím **předběžný** a bude ještě potvrzen.

Slavili jsme ...

Popisy oslav mohou mít různý charakter. Následující popis je pohledem na přípravu a průběh oslav 17. listopadu, s návštěvou kardinála Vlka, a bylo by možné ho nazvat pohledem „od plotny“. Příprava nějaké akce s pohoštěním po mši je pro naši dobrovolnickou skupinku již nacvičenou praxí. Rozborem předloženého občerstvení se většinou při hovorech mezi přáteli nikdo příliš nezabývá. Tentokrát nás však čekala příprava pohoštění pro nikoliv třicet, ale rovnou sto hostů a zodpovědnost o trochu větší. Vše začalo projednáváním na diplomatické půdě, kde se dělily povinnosti o zajištění pití, jídla, sálu, mše, dopravy a podobně. Následovalo nejisté období korespondence a telefonátů během nichž byl sdělován a kontrolován stav příprav, nákupů, dalších jednání a shánění pomocníků.

Těsně před finálem se naše operační skupinka „pohoštění“ ocitla se seznamem výrobků k dodání na slavnostní stoly. Rozdělily jsme si mezi sebe přípravy koláčů, pomazánek, salátů, rolád a jiných poživatin. V den D byly do sálu v ulici St. Péres valeny či taženy krabice a tašky nacpané příslušnými polotovary. Chebky se začaly zdobit, koláče krájet. S přípravami sálu napomáhal ochotný pan správce, který, jak se přiznal, stále vzpomíná na svou návštěvu zamrzlé Prahy kdysi před lety. Výstava Marie na nás dechla pár vzpomínek ze 17. listopadu, ale mezi našimi pomocnicemi z řad studentek byla již převaha těch, co tuto zvláště patetickou dobu znají jen z vyprávění. (K mazání chlebiček patří různá povídání)

Na mši se při promluvě hodně vzpomínalo, ale přechod z kostela do sálu byl opět realitou spojenou se staráním se o věci všední i zbytečné : ví každý, kde se pohoštění koná?, proč jsme nevyšetřili cestu a nenakreslili plánek?, jak to, že nikdo nepřichází?, co budeme dělat s tolika chlebičkami, když přijde deset lidí? Vše se vyřešilo, sál byl nakonec plný lidí. Jelikož ostatní jste již mohli vidět či ochutnat sami, nechávám hodnocení na vás. Možná se v mém vyprávění někde ztratila zmínka o panu kardinálovi, či nějaké hodnocení a bilancování, ale pro ty, kdo oslavy připravují mnoho času na úvahy nezbývá.

Ještě jednou díky těm, co nám pomohli i těm, co nás podpořili alespoň pochvalou.

Lucie Doleželová

naprostá absence politické kultury, vztahy mezi politiky atd.

...

Při této bohoslužbě pamatujme na ty, kdo před 65 léty, v roce 1939, položili své životy za naši svobodu a chci vůbec pamatovat i na všechny oběti doby nacismu i celého období komunismu. Chci také s vámi prosit za boží dar moudrosti a dobré vůle pro ty, kdo vedou dnes náš národ, aby pochopili, co dnešní doba po duchovní stránce potřebuje pro dobro i perspektivu naší společnosti. Prosím za to, aby se našla cesta ke spolupráci církve a společnosti jako tomu bylo v závěru komunismu a v prvních chvílích po pádu minulého režimu. Tuto starost i prosbu vám zde ve Francii vkládám do srdcí.